

Đôi mắt và hàng mi

8 giờ sáng mọi người đã có mặt tại viện, hội trường trở nên đông đúc. Được vài phút thì cuộc họp được bắt đầu. Cô sững người, người bước lên mở đầu cuộc họp là thầy. Vẫn với dáng người đó, giọng nói đó, đôi mắt đó... nhưng sao mọi thứ đã khác xưa quá nhiều... Tim cô đập nhanh hơn, cô làm sao thế này? Cô không biết nữa, chỉ biết rằng xung quanh, mọi thứ bỗng trở nên u ám ...

Thầy đã nhìn thấy cô, rất bất ngờ trước sự hội ngộ không hẹn trước này, cô trông khác xưa nhiều lắm, cô đã trưởng thành rồi... ánh mắt thầy nhìn cô ... vẫn bối rối như thế ... có thể sự bối rối đó khác với sự bối rối của 2 năm trước, có lẽ các cô và thầy đều hiểu.

Thế đấy, thế giới này rộng lắm, chỉ cần một người quay lưng đi là có thể sẽ chẳng bao giờ còn có thể gặp lại, giống như cô và người yêu cũ đã chia tay từ rất lâu rồi, nhưng thế giới này cũng thật nhỏ bé, chỉ cần xoay người là ta cũng không thể ngờ rằng mình sẽ gặp lại được ai vào thời điểm nào.

Cô và thầy cùng một Ekip mổ, sau những lời hỏi han, thăm dò, cả 2 đều trở nên thận trọng trong từng lời nói, cử chỉ, thậm chí đến cả ánh mắt, hơi thở đều không giống là của chính mình. Cô và thầy vẫn đứng đối diện với nhau như thế, vẫn khuôn mặt chỉ để lộ đôi mắt như thế... nhưng giờ xa xăm quá. Đã có lần cô từng nghĩ tới bối cảnh nếu gặp lại, cô và thầy sẽ nhìn nhau như thế nào, nói với nhau những chuyện gì, nhưng đến giờ khi bối cảnh đó thực sự diễn ra, thầy đang đứng đối diện với cô đây... nhưng giữa họ, bóng dáng của những ngày xưa cũ... có thể đang là nỗi đau dần dần bị tái phát, khiến cho cả 2 không ai còn đủ sức chống đỡ...

Có thể họ đã từng quên, từng nhớ, nhưng đến giờ phút này, cảm giác chỉ là một chút chông chênh, đôi khi chỉ cần nhìn ngắm nó từ xa là được, và có những thứ tình cảm, đôi khi chỉ cần giữ một nét môi cười, rồi đi qua nó là được...

Cuộc sống là người đã dạy cho họ biết điều đó...